

Totes Gebirge - ztraceni v mlze

Jakmile se po roce 1889 otevřely hranice pro turistiku, rozhodli jsme se s kamarády Vaškem Hruškou a Bobem Pacholíkem rozšířit si obzory kromě českých a slovenských hor i o do té doby jen z obrázků v kalendářích známé rakouské Alpy. První volba padla na impozantní a velice zajímavé vápencové pohoří Totes Gebirge (Mrtvé hory), zvedající se na území rakouských spolkových zemí Štýrsko a Horní Rakousko mezi jezery Grundlsee a Altauersee jako široká náhorní plošina, z níž ční nejvyšší vrchol – Grosser Priel s 2515 metry nadmořské výšky. Láká nás i fakt, že na náhorní plošině v centru skupiny se asi nebudeme potkávat se zástupy svátečních turistů, neboť se sem lze dostat pouze vlastními silami, bez možnosti využití lanovek či silnice a výškových 1000 metrů výstupu z kteréhokoliv údolí bude výzvou pouze pro pravé horaly.

A tak nás po nočním přejezdu z Prostějova přiváží naše expediční „škodovečka“ k turistické chatě Almtalerhaus, ležící ve výšce 710 metrů v údolí Vordere Hetzau v severní části pohoří. Je vlhké, mlhavé ráno, když obtěžkáni batohy začínáme značenou cestou č.215 pomalu stoupat lesem proti toku potoka Straneggbach.

Když se konečně dostaneme nad horní hranici lesa, objeví se před námi majestátní vysoké skalní stěny, jejichž vrcholky se občas ztrácejí v mlze. Chvilí pozorujeme několik kamzíků, sjíždějících po zadku firnový svah pod skálou a pokračujeme pomalu se klikací kamenitou pěšinou v poněkud strmějším výstupu přes zajištěný skalní práh k chatě Welserhütte. Když se po zdolání 1000 výškových metrů převýšení dostáváme k chatě, ležící na okraji náhorní plošiny, ocitáme se náhle jakoby v jiném

klimatickém pásmu. Vše kolem je ještě pokryto starým mokrým sněhem, hory se ztrácejí v mlze a do toho všeho ještě prší. Jelikož k vrcholu Grosser Prielu zbývá ještě 800 výškových metrů, zůstáváme pro dnešek v útulné chatě. Jako jedněm z prvních sem zavítavších českých členů rakouského Alpenvereinu se nám dostává opravdu vřelého přijetí; večerní idylka při svíčke v jídelně chaty, kde se snažíme konverzovat se správcovou v nás zanechává příjemný pocit sounáležitosti s lidmi, kteří stejně jako my milují přírodu a hory.

Ráno se počasí oproti včerejšku zlepšuje pouze ve snížení intenzity deště; naštěstí už silně neprší, ale pouze mžít, a tak po rozloučení vyrážíme firmem vzhůru na 400-metrový výstup do sedla Fleischbanksattel. Optimismu z případných výhledů z vrcholku Grosser Prielu sice díky poměrně husté mlze ubývá, přesto se však bez batohů vydáváme vzhůru k vrcholovému kříži. Příliš dlouho se však u něj nezdržujeme; vzhledem k tomu, že vidět není

opravdu nic, zapisujeme se do vrcholové knížky a pryč ze silného ledového větru.

Naše další cesta ze sedla Fleischbanksattel přes rozlehlou náhorní planinu pohoří Totes Gebirge se však stává anabází, na kterou nikdy nezapomeneme. Při plánování jednotlivých túr přechodu pohoří se jevila dnešní trasa k chatě Pühringerhütte, kde jsme chtěli strávit další noc jako naprosto jasná a přehledná. Přehlednou však

přestala být v okamžiku, kdy jsme sestoupili ze sedla a ocitli se na rozlehlé náhorní plošině, kterou pokrývá metrová vrstva starého sněhu, která dokonale zakryla veškeré turistické značení. Naší orientaci nepomáhá ani poměrně silná mlha, která zužuje naše výhledy na 200-300 metrů. První úsek cesty k výrazné pyramidové hoře Temlberg se nám daří zvládnout, odtud se však už o našem dalším postupu můžeme jen dohadovat. Kromě mlhy, která místy zesiluje nás celý den doprovází i mženi.

S poměrně těžkými batohy se místy brodíme sněhem, při přecházení mnoha údolíček i krasových proláclin musíme navíc zasekávat boty do firnového svahu, abychom se vůbec vyškrabali nahoru, čímž dostávají špičky nohou i boty pořádně zabrat. Ještě že s sebou máme teleskopické hůlky. Vždy, když se hrabeme

nahoru na okraj některé z rozsáhlých proláclin chováme naději, že se nahoře rozhlédneme a zorientujeme další postup, a vždy nás čeká zklamání z minimální viditelnosti jakéhokoliv záchytného bodu. A tak šlapeme a šlapeme celý den; až když k večeru narážíme na naše vlastní stopy, zjišťujeme, že se motáme v kruhu. Často vytahovaná mapa se v dešti téměř rozpadá. Znaveným tělům, již pomalu tupě šlapajícím neutěšeným terénem dodáváme energie v podobě hroznového cukru a jde se dál. Náhle narážíme na tyčkové lyžařské značení, kterého se rozhodujeme držet za každou cenu. V půl deváté večer se rozhodujeme dál nepokračovat a „zabivakovat“. Vybíráme místo mezi kleči kde není sníh, navlékáme na sebe suché oblečení a vsedě na batozích vedle sebe, přikryti spacím pytlím a pláštěnkami se chystáme ke spánku. Ještě než se propadnu do spánku, poslouchám cvakání zapalovačů, jak se Vašek s Bobem snaží rozdmýchat oheň ve svých lulkách.

V půl páté jsme vzhůru a hned vyrážíme dál do stejné mlhy jako včera, jen ten deštík naštěstí ustává. Naše organizované bloudění pokračuje podél tyček až k místu, kde se tyto rozdělují do dvou směrů, přičemž jak později zjišťujeme, volíme nakonec směr správný.

Když se před polednem konečně náhle roztrhá mlha a objeví se slunce, spatříme několik set metrů pod sebou chatu Pühringerhütte a náš optimismus je na vrcholu. Jakmile nás správce po vkročení do chaty spatří, ihned roztápí kachlová kamna, která obkládáme našimi mokkými svršky, a na rozehtání nalévá bylinkový šnaps. Vzhledem k tomu, že jsme dole na chatě Almtalerhaus předem nahlásili trasu

přechodu a předpokládaný návrat zpět, volá správce dolů, že dnešní noc strávíme ještě na chatě Pühringerhütte. V útulné noclehárně, která nám v tu chvíli připadá jako luxusní hotel usínáme spánkem spravedlivých.

Další ráno nás vítá azurově modrou oblohou s hřejivým sluncem. Konečně máme možnost spatřit rozlehlost náhorní plošiny, kterou jsme v mlze bloudili. Závěrečný strmý sestup ze sedla Röllsattel do údolí si naše rozbolavělé nohy docela užívají. Abychom neměli z Totes Gebirge stejný syndrom jako Američané

z Vietnamu, rozhodujeme se už při zpáteční cestě se sem ještě letos na podzim znovu vrátit. Vhodná konstelace hvězd přichází počátkem října a my tentokrát prožíváme v tomto nádherném pohoří opravdové babí léto.

Doporučené mapy: Alpenvereinskarte Totes Gebirge č. 15/2 1 : 25 000
Kompass Wanderkarte Totes Gebirge, Almtal-Steyrtal č. 19 1 : 50 000